

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ "Οφμυλ".

(Συνέχεια)

Ὁ Τούσμαν ἔρριφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, καὶ ἀφοῦ ἔπαυσε ἀσθμαίνων, εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης:

— Φίλε μου, καθὼς με βλέπεις, με αὐτὰ μου τὰ ἐνδύματα καὶ τὸ ἐντὸς τοῦ θυλακίου μου ἐγγχειρίδιον πολιτικῆς σοφίας, ἔρχομαι ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σπανδῶ, ἐπὶ τῆς ὁποίας περιφερόμενη καθ' ὅλην τὴν χθελινὴν νύκτα δὲν ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, δὲν εἶδον τὴν κλίνην μου, δὲν ἔκλεισα μάτι.

Καὶ ἤρχισεν τότε ὁ Τούσμαν νὰ διηγῆται πᾶν ὅ, τι τῷ συνέβη καθ' ὅλην τὴν νύκτα τῆς προτεραίας, ἀπὸ τῆς συναντήσεώς του μετὰ τοῦ μυθώδους χρυσοχόου, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐξέφυγε τοῦ οἰκοπωλείου, περιτρώμενος διὰ τὰ ἐντὸς λαβόντα χώραν.

— Ἀγαπητέ μοι γραμματεῦ, εἶπεν ὁ σύμβουλος, εἶχες πῖαι, παρὰ τὴν συνήθειάν σου, πολὺν οἶνον χθὲς τὸ ἐσπέρας, καὶ ἐξ αἰτίας τούτου εἶδες ἀλλόκοτον ὄνειρον.

— Τί! ἀνέκραξεν ὁ Τούσμαν, ἐκοιμήθην! ὠνειρεύθην! Μὲ νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν ἤξεύρω τί ἐστὶν ὕπνος καὶ τί ὄνειρον; Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σοὶ ἀποστηθίσω ὅλην τὴν θεωρίαν τοῦ Νουδίου ἐπὶ τοῦ ὕπνου, καὶ νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι δύναται τις νὰ κοιμᾶται χωρὶς νὰ ὀνειρεύεται διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀρλετος λέγει: «Κοιμᾶται, ἴσως δὲ καὶ ὀνειρεύεται!» Καὶ ὅσον διὰ τὰ ὄνειρα, θὰ κατεῖχες καὶ σὺ τὰς ἰδικάς μου γνώσεις ἂν εἶχες ἀναγνώσει τὸ Ὀνειροκρίτικὸν τοῦ Σκηπίονος, καὶ τὸ λαμπρὸν ἔργον τοῦ Ἀρτεμιοδώρου περὶ ὀνείρων, καὶ τὴν Βίβλον τῶν ὀνείρων τὴν ἐκτυπωθεῖσαν ἐν Φραγκφούρτῃ· ἀλλὰ σὺ τίποτε δὲν ἀναγινώσκεις, καὶ δι' αὐτὸ ἐκφέρεις πάντοτε κρίσεις ἐσφαλμένας.

— Καλὰ! καλὰ! ὑπέλαθεν ὁ σύμβουλος, ἡσώχασον ἀρκοῦμαι νὰ πιστεύσω ὅτι περιέπεσες χθὲς εἰς χεῖρας τινῶν ἀγροτῶν οἵτινες διεστίδασαν με σὲ καὶ σὲ ἐνέπαιξαν· ἀλλ' εἶπέ μοι διατί, ἀφοῦ ἐξῆλθες τοῦ οἰκοπωλείου περιεφέρετο ἐν μέσῳ τῶν δρόμων ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου;

— Ὁ ἀγαπητέ μου σύμβουλε! ἀνέκραξεν ὁ γραμματεὺς, ἀγαπητέ καὶ ἀρχαίε μου συμμαθητά, μὴ ἐξυδρίζῃς τὸν πόνον μου διὰ τὸν ἀδίκου ἀμυβολίας· μάθε ὅτι τὰ διαβολικὰ αὐτὰ συμβάντα ἐξηκολούθησαν με περισσοτέρῳ ζωηρότητι ἢ ἐν τῇ στιγμῇ εὐρέθην ἐν μέσῳ τοῦ δρόμου. Διακλίνων κάτωθεν τῆς δημαρχίας, εἶδον ὅλα τὰ παράθωρα αὐτῆς πεφωταγωγημένα, ἤκουσα θόρυβον προερχόμενον ἐκ χοροῦ, ἐν ᾧ οἱ ἤγχι παιδρεῖς μουσικῆς συνωδεύοντο ὑπὸ κράτου τυμπάνων. Ἄγνοῦ πῶς συνέβη, μολοντί δὲν εἶμαι ὑψηλοῦ ἀναστήματος, νὰ διακρίνω, ὑψωθεὶς ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν μου, πάντα τὰ διατρέχοντα ἐν τῇ ἐσωτερικῇ τοῦ οἰκήματος. Καὶ τί εἶδον; ὦ πλάστα τοῦ οὐρανοῦ! τὴν κέρην σου Ἀλδερτίναν φοροῦσαν λαμπρὰ φορέματα γάμων, καὶ χορεύουσαν παρὰ φόρως μετὰ τινος νέου. Ἐκρούσα εὐθὺς τὸ παράθυρον, κραυγάζων. «Ἀξιώτιμος δεσποινίς Ἀλδερτίνα, τί κάμνετε, τί θέλετε ἐδῶ τοιαύτην ὥραν;» Ἀλλὰ τρυτοχρόνως φρικτῶς ἐν ὑποκείμενον κατεργόμενον ἀπὸ τῆς Βασιλικῆς λεωφόρου, ἤρπασεν ἐν τῇ διαβάσει του καὶ τὰς δύο μου κνήμας, καὶ ἀπεμακρύνθη ἐκρηγνύμενον εἰς γέλωτας. Ἐγὼ τότε ὁ ταλαίπωρος γραμματεὺς, πετῶν ἐν τῷ πηλῷ, ἤρξατο κράζων. «Περιπολλὰ κλητῆρες, τρέψατε! τρέψατε! συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἀθλίον ὅστις μοὶ ἐ-

κλεψε τὰς κνήμας!» Ἀλλὰ τὰ πάντα αἶφνης ἐντὸς τῆς δημαρχίας ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τοῦ σκότους καὶ τῆς σιγῆς, καὶ ἡ φωνή μου ἐχάθη εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ ἐνῶ ἡμην παραδεδομένος εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου, τὸ φάσμα ἐμφανισθὲν ἐκ νέου μοὶ ἔρριψε τὰς δύο μου κνήμας κατὰ πρόσωπον. Ἠγέρθην καὶ ὠρμησα ἐσπευσμένως πρὸς τὴν ὁδὸν Σπανδῶ. Ἐν ᾧ ἡτοιμαζόμεν νὰ ἐμβάσω τὸ κλεῖθρον εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου, βλέπω τὸν ἑαυτὸν μου, καί, τὸν ἑαυτὸν μου ἔρθιον ἀπέναντί μου· με θεωρεῖ με τοὺς αὐτοὺς μαύρους καὶ μεγάλους ὀφθαλμοὺς τοὺς ὁποίους φέρω κάτωθεν τῶν ὀφρύων μου· ἐπισθοχωρῶ περίτρομος καὶ πίπτω ἐπὶ τινος ἀνθρώπου, ὃν ἀνεγνώρισα, ἐκ τῆς ράβδου ἣν ἐκράτει, ὡς νυκτοφύλακα: «Ἄ! καλέ μου ἄνθρωπε, τῷ εἶπον, κάμε μου τὴν χάριν νὰ ἐκδιώξῃς αὐτὸν τὸν ἀλιτήριον γραμματέα Τούσμαν, ἵνα ἐγώ, ὁ ἀληθής, ὁ ἐντίμος Τούσμαν, δυνήθω νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Φαίνεται ὅτι ἐτρελάθης, μοὶ ἀπήντησεν ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὃν εὐθὺς ἐκ τῆς βραγχῆς του φωνῆς ἀνεγνώρισα ὡς τὸν ἀπαίσιον χρυσοχόν. Ὁ τρόμος με κατεκυρίευσεν καὶ ψυχρὸς ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου μου: «Ἄ-ξιολάτρευτέ μοι διδάσκαλε, τῷ εἶπον τρέμων, συγγνώμην ἂν ἐν μέσῳ τοῦ σκότους σᾶς ἐξέλαβον ὡς νυκτοφύλακα. Ὀνομάσατέ με ὅπως ἀγαπᾶτε· ὀνομάσατέ με ἀπλῶς κύριον Τούσμαν, ἢ καὶ φιλετάτῳ σας· μεταχειρίσθητέ με ὡς θεράποντα, τὰ πάντα θ' ἀνεχθῶ σᾶς ἐξορκίζω μόνον, ἀπαλλάξατέ με ἀπ' αὐτῆς τῆς μαγείας ἣν ἐξασκαίτε ἐπ' ἐμοῦ κατὰ τὴν νύκτα ταύτην.

— Τούσμαν, μοὶ ἀπήντησεν ὁ ἀθλιὸς μάγος, θ' ἀπαλλαχθῇτε ὅλων αὐτῶν τῶν συμβάντων, ἂν συγκατανεύσητε νὰ μοὶ ὀρκισθῇτε εὐθὺς τώρα ὅτι παραιτεῖσθε τοῦ σχεδίου σας πρὸς σύναψιν γάμου μετὰ τῆς Ἀλδερτίνας.

«Εὐκόλως δύνασαι νὰ φαντασθῇς, ἀγαπητέ μου σύμβουλε, ὅποιαν ἐντύπωσιν μοὶ παρήγαγον οἱ φρικτοὶ αὐτοὶ λόγοι...

— Ἐντιμότερα διδάσκαλε, προσέθηκα, με πληγώνετε βαθύως εἰς τὴν καρδίαν· τὸ βάλε εἶνε χορὸς ἀπρεπῆς, καὶ ἡ δεσποινίς Ἀλδερτίνα, ἡ νύμφη μου, ἐχόρευε τὸς χορὸν αὐτὸν μετὰ τινος νέου διὰ τρόπον ὅστις μοὶ ἀφῆρσε το λογικόν. Καὶ ὅμως, ἀδύνατον νὰ τὴν ἀρνήθω, ἀδύνατον.

«Μόλις προσέφερα τὰς λέξεις ταύτας, καὶ εὐθὺς ὁ κατηραμένος χρυσοχός μοὶ κατήνεγκε σφοδρὸν κτύπημα ἀναγκάσαν με ν' ἀφῇθω εἰς περιστροφικὴν κίνησιν. Ὡς ἂν ὠθοῦμην ὑπὸ ἀκαταμαχῆτου δυνάμεως, ἤρξατο νὰ συστρέφωμαι ἐν στροβίλῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σπανδῶ, κράτῳ συνάμα εἰς χεῖρας ρυπαρὸν τι σάρωθρον προστριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, ἐν ᾧ κύνες ἀόρατοι μοὶ κατεξέσχίζον τοὺς ὤμους, καὶ πολυπληθεῖς γραμματεῖς Τούσμαν ἐστροβιλιζόν τριγύρω μου κρατοῦντες σάρωθρα. Τέλος, ἔπεσα ἀνάσθηντος. Μόλις ἐξημέρωσε καὶ ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς, φαντάσθητι τὸν τρέμον μου: εὗρον ἐμυκτον καθήμενον ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ἀγαλματος τοῦ μεγάλου ἐκλέκτορος, με τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ ὀρειχαλκίνου στήθους του. Κατ' εὐτυχίαν, ὁ φρουρὸς εἶχεν ἀποκοιμηθῇ καὶ οὕτω κατόρθωσα νὰ καταβῶ ἀπαράτητος ἐκ μέρους ἐκείνου, ἀλλ' ἔχει καὶ χωρὶς κίνδυνον νὰ κατασυντριβῶ.

«Ἐτραπήν τότε δρομαῖος πρὸς τὴν ὁδὸν Σπανδῶ, καὶ ὁ παραφερός μου τρόμος με ἔφερε κατ' εὐθείαν πρὸς σέ.

— Δὲν θὰ ἔχῃς βεδνίως τὴν ἀπαίτησιν, καλέ μου γραμματεῦ, εἶπεν ὁ σύμβουλος, νὰ δώσω πίστιν εἰς ὅ-λως αὐτῆς τῆς ἀνησίχης. Ἐκείνηταιν ποτὲ παρήμεται

μαγείται εἰς τὴν τόσον καλὴν καὶ σφὴν ἡμῶν πόλιν ;

— Ἰδοὺ λοιπὸν, φίλε μου, ὅτι ἡ ἄγνοια σου σὲ κάμνει νὰ περιπίπτῃς πάντοτε εἰς σφάλματα. Ἐὰν ἀνεγίνωσκας ὡς ἐγὼ τὸ σύγγραμμα τοῦ Αὐτικίου, διευθυντοῦ δύο σχολῶν ἐν Βερολίῳ καὶ Κολωνίᾳ, θὰ ὑπεστήριζες ὅλως τὸ ἐναντίον. Ἐγὼ τουλάχιστον, μεθ' ὅλα αὐτὰ τὰ συμβεβηκότα, κλίνω νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ χρυσοχόος εἶνε ἡ προσωποποίησις αὐτοῦ τοῦ διαβόλου, ὅστις μὲ παρακολουθεῖ καὶ μοὶ ταραττεῖ τὴν ἡσυχίαν.

— Σὲ ἱκετεύω, φίλτατέ μοι γραμματεῦ, ἄφες κατὰ μέρος αὐτὰς τὰς ἀνοήτους δεισιδαιμονίας ἡσύχασον, καὶ ὁμολόγησον ὅτι ἐπις πλέον τοῦ δέοντος, καὶ ὅτι, ἐν τῇ μέθῃ σου ἀνέβης ἐπὶ τοῦ ἀνδριαντοῦ τοῦ μεγάλου ἐκλεκτορος.

Ὁ γραμματεὺς ἤρχισε νὰ κλαίῃ, μόλις ἤκουσε τοιοῦτον συμπερασμον, πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ ὁποίου κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν.

Ὁ σύμβουλος προσέλαβεν ὕψος σοβαρότερον, καὶ ἀφοῦ εἶδε τὸν φίλον του μὴ παύοντα νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι τὰ πάντα συνέβησαν ἀπαράλλακτα ὡς τὰ διηγήθη, τῷ εἶπεν.

— Ἀκουσον, ὅσον πλεῖστον σκέπτωμαι, ὅσα μοὶ εἶπες περὶ τοῦ χρυσοχόου καὶ τοῦ γηραιοῦ Ἰουδαίου, μεθ' ὧν διηλθες τὴν νύκτα πίνων, παρὰ τὰς συνήθεις σου φιλησυχούς ἔξεις, τόσον σχηματίζω τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Ἰουδαῖος εἶνε ὁ γηραιός μου Μανασσῆς, ὁ δὲ χρυσοχόος, ὁ Λεονάρδος, ὅστις ἐνίστε ἔρχεται εἰς Βερολίον. Δὲν ἔκαμα τὰς ἰδικὰς σου μελέτας, ἀλλὰ καὶ ἀνευ αὐτῶν δύναμαι νὰ γνωρίζω ὅτι ἀμφότεροι οὗτοι εἶνε ἄπλοϊ καὶ ἐντιμοὶ ἔργαται μὴ διαπραττοντες καμμίαν μαγείαν.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΧΟΛΟΥΒΟΥ

(Συνέχεια)

Οἱ βοηλάται οὗτοι, οἱ Drivers, ἀποτελοῦσι τὴν χειρίστην τάξιν τῆς Καπλάνδης, καταντῶσι δὲ τοιοῦτοι διὰ τῆς χρήσεως ἑλεεινοῦ τινος, ἐπίτηδες δι' αὐτοὺς κατασκευαζομένου οἰνοπνεύματος. Ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆς Ὁράνζης ὑπάρχει αὐστηρὸς νόμος ἀπηνῶς τιμωρῶν τὴν πώλησιν πνευματώδων ποτῶν εἰς τοὺς μαῦρους! Δὲν εἶμαι ὁπαδὸς τῆς ὑπερβολικῆς ἐγκρατείας, λαλῶ ὅμως ἀπὸ καρδίας καὶ προσφωνῶ τὴν ἐλευθέραν ἐκείνην πολιτείαν. Ἄ ὦ θεὸς νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ διὰ τὴν εὐγενῆ ταύτην τῆς φιλανθρωπίας πρᾶξιν.»

Ἡ ἐλευθέρα πολιτεία τῆς Ὁράνζης, ἡ μεσημβρινωτάτη ὁλλανδικὴ δημοκρατία μεταξὺ τοῦ ἄνω ποταμοῦ τῆς Ὁράνζης καὶ τοῦ μέσου ποταμοῦ Βάαλ, ἔχει ἔκτασιν 110,000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων καὶ 140,000 κατοίκων, τῶν ὁποίων 62,000 λευκοί. Κατέχει μέρος τοῦ μεγάλου ὁροπεδίου τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς καὶ προσφάει τὰς πρὸς ἀνατολὰς αὐτοῦ πλευρὰς διὰ τῶν ἐπαρχιῶν Βηθλεὲμ, Heilbron καὶ Harrysmith.

Ἡ πολιτεία αὕτη ἔχει 17 ἐπαρχίας, συνισταμέ-

νας ἐκ 2—5 χωρικῶν κοινοτήτων ἐκάστην. Ἐκάστη χωρική κοινοτὴς ἔχει ἰδέαν δημοτικὴν ἀρχήν, ὁ δ' ἐπαρχος ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως, ἔχει τὴν ἀνωτάτην πολιτικὴν καὶ δικαστικὴν ἐξουσίαν. Πάντες οἱ δυνάμενοι φέρειν ὄπλα εἰνεστρατεύσιμοι, ἀποτελοῦσι δὲ στρατιωτικὰ σώματα ἀνευ προηγουμένης ἀσκήσεως. Ἐκαστον χωρίον ἐκλέγει τὸν στρατιωτικόν του ἀρχηγόν, ὅλα δ' ὁμοῦ τὰ χωρία ἐκάστης ἐπαρχίας ἐκλέγουσι κοινὸν στρατιωτικὸν διοικητὴν των, οἱ δὲ διοικηταὶ οὗτοι ἐκλέγουσι τὸν στρατηγόν. Διαρκὴ δὲ στρατὸν ἔχει ἡ πολιτεία ἐκ 50 πυροβολητῶν, ἀσκουμένων καὶ διοικουμένων ὑπὸ Πρώσου ἀξιωματικοῦ.

Τὸ κυβερνητικὸν σύστημα εἶνε δημοκρατικόν· ἐκάστη ἐπαρχία ἐκλέγει ἐπὶ τετραετίαν ἓνα ἀντιπρόσωπον ἐν τῷ κοινοβουλίῳ (Volksraad), συνερχομένων κατ' ἔτος τὴν πρώτην Δευτέραν τοῦ Μαΐου. Τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ἀσκεῖ ὑπουργεῖον, τοῦ ὁποίου ὁ προϊστάμενος ἐκλέγεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπὶ πενταετίαν. Εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἀνήκουσιν ἀνεπιστήμως καὶ τρεῖς ἀντιπρόσωποι τοῦ κοινοβουλίου ὑπ' αὐτοῦ ἐκλεγόμενοι. Ἡ δικαιοσύνη ἀπονέμεται ὑπὸ τριῶν ἀνωτάτων δικαστῶν διὰ πολιτικὰς καὶ κατ' ἔφessin καὶ οὔτινες συνεδριάζουσι τετράκις τοῦ ἔτους, ἓνα μῆνα ἐκάστοτε ἐν τῇ 3000 κατοίκων ἀριθμώσῃ πρωτεύουσῃ τῆς χώρας Bloemfontein. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὑπάρχει καὶ τέταρτος δικαστὴς μεταβαίνων ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν καὶ δικάζων, τούτου δ' αἱ ἀποφάσεις δύνανται ν' ἀναχθῶσι κατ' ἔφessin εἰς τοὺς τρεῖς πρώτους. Ὁ περιγηγητικός οὗτος δικαστὴς ἐπισκέπτεται κατ' ἔτος δις τὴν πρωτεύουσαν ἐκάστης ἐπαρχίας καὶ τετράκις τὴν Bloemfontein. Τῷ 1884 ὑπῆρχον 36 ταχυδρομικὰ γραφεῖα καὶ 42 τηλεγραφεῖα ἐν τῇ πολιτείᾳ.

Ἡ πολιτεία τῆς Ὁράνζης ἰδρύθη τῷ 1835, οἱ δὲ ἐπιστημότατοι συνοικισμοὶ ἐκτὸς τῆς Bloemfontein εἶνε ἡ Harrgsmith (1000 κάτοικοι) ἡ Boshof καὶ ἡ Jagersfontein, τῶν δὲ μαῦρων ἡ σημαντικωτάτη πόλις εἶνε ἡ Thabà Nihu μὲ 10,000 αὐτόχθονας καὶ τινὰς Εὐρωπαίους. Παράγει δὲ καὶ ἐξάγει ὡς ἐμπόριον ἡ χώρα μαλλίον, τρίχας, βοῦς, πρόβατα, ἵππους, δέρματα, πτερὰ στρουθοκαμήλων, σιτηρὰ, χόρτον, λιθάνθρακας, ἀδάμαντας κτλ.

Νέον μυθιστόρημα ἄρχειται ἀπὸ πρώτης τοῦ νέου ἔτους δημοσιευόμενον ἐν τῇ «Φιλολογικῇ Ἀκροπόλει»

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ,

μαγευτικὸν διὰ τὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος ἀνάγνωσμα.
Ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ ἀναγνώσατε τό :

! ΧΟΥΑΙΔΤΣΑΠΕΛ !

Καὶ εἰς τὰς ἐν αὐτῷ «Περὶ ἡ γ ἡ σ ε ι ς», τὸν

ΣΤΑΝΛΕΥ